

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 670/2019
03.07.2019. godina
Beograd

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Nevenke Važić, predsednika veća, Veska Krstajića, Biljane Sinanović, Milunke Cvetković i Sonje Pavlović, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Snežanom Lazin, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog Gorana Goranovića Semivolkov, zbog krivičnog dela neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Gorana Goranovića Semivolkov - advokata Marka Pekića, podnetom protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Novom Sadu K.77/18 od 06.12.2018. godine i Apelacionog suda u Novom Sadu KŽ1 251/19 od 27.03.2019. godine, u sednici veća održanoj dana 03.07.2019. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBAKUJE SE zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Gorana Goranovića Semivolkov - advokata Marka Pekića, podnet protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Novom Sadu K.77/18 od 06.12.2018. godine i Apelacionog suda u Novom Sadu KŽ1 251/19 od 27.03.2019. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Novom Sadu K.77/18 od 06.12.2018. godine okrivljeni Goran Goranović Semivolkov je oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. KZ i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 27.04.2017. godine do 12.10.2017. godine, te vreme provedeno pod merom zabrane napuštanja stana uz primenu elektronskog nadzora na adresi u ... ulica ... počev od dana 13.10.2017. godine do dana 05.11.2017. godine, kada je okrivljeni bez odobrenja napustio stan u kome je određeno izvršenje ove mere.

Istom presudom okrivljenom je izrečena mera bezbednosti oduzimanje predmeta i to 200 kutija leka „Diazepam“ od 10 mg proizvođača „...“ ... u originalnom pakovanju sa po 3 blistera od po 10 tableta, odnosno ukupno 6000 tableta „Diazepam“ i mobilnih telefona, a kako je to bliže označeno u izreci presude. Okrivljeni je obavezan da snosi troškove krivičnog postupka nastale pred Višim javnim tužilaštvom u Novom Sadu na ime odbrane po službenoj dužnosti od strane advokata Sanje Karaderević u iznosu od 23.250,00 dinara, te troškove nastale pred Višim sudom u Novom Sadu na ime veštačenja u iznosu od 39.306,62 dinara i na ime dovođenja okrivljenog u iznosu od 1.600,00 dinara, kao i trošak sudskog paušala u iznosu od 10.000,00 dinara, a sve u roku od 30 dana od dana pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Presudom Apelacionog suda u Novom Sadu KŽ1 251/19 od 27.03.2019. godine odbijene su kao neosnovane žalbe Višeg javnog tužioca u Novom Sadu i branioca okrivljenog Gorana Goranovića Semivolkov, pa je potvrđena presuda Višeg suda u Novom Sadu K.77/18 od 06.12.2018. godine.

Protiv navedenih pravnosnažnih presuda zahtev za zaštitu zakonitosti podneo je branilac okrivljenog Gorana Goranovića Semivolkov - advokat Marko Pekić, zbog povreda zakona iz člana 438. stav 1. tačka 11), člana 438. stav 2. tačka 1) i člana 439. tačka 2) ZKP, te povreda članova 32. i 36. Ustava Republike Srbije i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud usvoji podneti zahtev, te da ukine u celini pravnosnažne presude Višeg suda u Novom Sadu K.77/18 od 06.12.2018. godine i Apelacionog suda u Novom Sadu KŽ1 251/19 od 27.03.2019. godine i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom ili drugostepenom sudu ili da preinači u celini ili delimično navedene presude ili samo drugostепену presudu.

Vrhovni kasacioni sud je u sednici veća, ispitujući zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog u smislu odredbi člana 487. Zakonika o krivičnom postupku, ocenio da su ispunjeni uslovi za odbačaj zahteva (član 487. stav 1. tačka 2. i 3. ZKP).

Odredbom člana 484. ZKP propisano je da se u zahtevu za zaštitu zakonitosti mora navesti razlog za njegovo podnošenje (član 485. stav 1.), a u slučaju iz člana 485. stav 1. tačka 2) i 3) ovog zakonika mora se dostaviti i odluka Ustavnog suda ili Evropskog suda za ljudska prava.

Kada se zahtev podnosi zbog povrede zakona (član 485. stav 1. tačka 1. ZKP) okrivljeni preko svog branioca, a i sam branilac koji u korist okrivljenog preduzima sve radnje koje može preduzeti okrivljeni (član 71. tačka 5. ZKP), takav zahtev može podneti samo iz razloga propisanih odredbom člana 485. stav 4. ZKP, dakle ograničeno je pravo okrivljenog i njegovog branioca na podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti u pogledu razloga zbog kojih mogu podneti ovaj vanredni pravni lek i to taksativnim nabrojanjem povreda zakona koje su učinjene u prvostepenom postupku i u postupku pred drugostepenim sudom i to zbog povreda odredaba člana 74, člana 438.

stav 1. tačka 1) i 4) i tačka 7) do 10) i stav 2. tačka 1), člana 439. tačka 1) do 3) i člana 441. stav 3. i 4. ZKP.

Odredbom člana 487. stav 1. tačka 2) ZKP propisano je da će Vrhovni kasacioni sud u sednici veća rešenjem odbaciti zahtev za zaštitu zakonitosti ako je nedozvoljen (član 482. stav 2, član 483. i član 485. stav 4. ZKP).

U konkretnom slučaju, branilac okrivljenog kao razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti navodi povredu krivičnog zakona iz člana 439. tačka 2) ZKP, zbog koje je podnošenje zahteva dozvoljeno okrivljenom, s tim što suštinski ovu povredu zakona obrazlaže tako što osporava i polemiše sa činjeničnim utvrđenjima u pravnosnažnim odlukama i ukazuje na pogrešnu ocenu dokaza, dajući pri tome sopstvenu ocenu izvedenih dokaza koja je potpuno drugačija od one koju su dali nižestepeni sudovi u pobijanim odlukama. Ovo imajući u vidu da branilac iznosi svoj stav da kako iz izvedenih dokaza proizilazi da su kod okrivljenog nađene kutije leka „Diazepam“ u originalnom fabričkom pakovanju sa upustvom za upotrebu to ovi lekovi kao takvi ne mogu predstavljati niti supstancu niti opojnu drogu, već samo lek koji u hemijskom smislu predstavlja smešu, te da kako kod okrivljenog nije postojala namera za izvršenjem krivičnog dela koje podrazumeva proizvodnju i stavljanje u promet opojnih droga, to se eventualno može raditi o krivičnom delu nedozvoljena trgovina iz člana 243. KZ.

Kako je, dakle, u podnetom zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog, kao razlog pobijanja pravnosnažnih presuda, samo formalno označena povreda zakona zbog koje je podnošenje zahteva dozvoljeno okrivljenom (član 439. tačka 2. ZKP), dok se suštinski ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu ocenu dokaza od strane nižestepenih sudova, a što ne predstavlja zakonski razlog zbog kojeg je u smislu odredbe člana 485. stav 4. ZKP dozvoljeno podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti okrivljenom i njegovom braniocu zbog povrede zakona, to je Vrhovni kasacioni sud zahtev branioca okrivljenog u ovom delu ocenio nedozvoljenim.

Pored toga, branilac okrivljenog kao razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti navodi i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 1. tačka 11) ZKP, isticanjem da je prvostepena presuda pismeno izrađena suprotno članovima 424. stav 1. i 428. stav 2. i 6. ZKP, te da je izreka prvostepene presude nerazumljiva u pogledu činjenica i okolnosti koje čine obeležje krivičnog dela neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. KZ za koje je okrivljeni oglašen krivim. Kako bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 438. stav 1. tačka 11) ZKP ne predstavlja zakonski razlog zbog kojeg je u smislu odredbe člana 485. stav 4. ZKP dozvoljeno podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti okrivljenom i njegovom braniocu, to je Vrhovni kasacioni sud zahtev branioca okrivljenog i u ovom delu ocenio nedozvoljenim.

Osim toga, branilac okrivljenog kao razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti ističe i povredu zakona iz člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP, pri čemu samo formalno označava povredu zakona zbog koje je podnošenje zahteva dozvoljeno okrivljenom, s tim što u obrazloženju zahteva uopšte ne navodi u čemu se ova povreda zakona tačno sastoji, pa je stoga i ovaj razlog nedozvoljen.

Takođe, branilac okrivljenog zahtev za zaštitu zakonitosti podnosi i zbog povreda odredaba članova 32. i 36. Ustava Republike Srbije i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, isticanjem da kako je Viši sud u Beogradu u sličnoj činjeničnoj situaciji zauzeo stav da se radi o krivičnom delu nedozvoljena trgovina iz člana 243. KZ, to je okrivljenom povređeno pravo na pravično suđenje i pravo na jednaku zaštitu prava, a koja prava suštinski sadrže i pravo stranke u sudskom postupku na istu odluku u istoj ili sličnoj činjeničnoj situaciji.

Kada se zahtev za zaštitu zakonitosti podnosi iz razloga propisanih odredbom člana 485. stav 1. tačka 3) ZKP, to se, prema odredbi člana 484. ZKP, uz zahtev mora dostaviti i odluka Ustavnog suda ili Evropskog suda za ljudska prava kojom je utvrđena povreda ljudskog prava i slobode okrivljenog ili drugog učesnika u postupku, a koje je zajemčeno Ustavom ili Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda i dodatnim protokolima. Imajući u vidu da u konkretnom slučaju podnosilac zahteva za zaštitu zakonitosti uz zahtev nije dostavio odluku Ustavnog suda ili Evropskog suda za ljudska prava, to je Vrhovni kasacioni sud našao da u pogledu ovih povreda zahtev za zaštitu zakonitosti nema propisan sadržaj, pa je na osnovu odredbe člana 487. stav 1. tačka 3) ZKP u ovom delu zahtev odbacio.

Iz napred iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu odredaba člana 487. stav 1. tačka 2) i 3) ZKP u vezi članova 484. i 485. stav 4. ZKP odlučio kao u izreci ovog rešenja.

Zapisničar-savetnik

Snežana Lazin, s.r.

Predsednik veća-sudija

Nevenka Važić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Marina Antičić